

Mijn naam is Krista Cloos. Sinds 2015 woon ik samen met mijn man Matthijs en onze vier kinderen in de wijk Noordhove van Zoetermeer. De reden dat ik hier vanavond van het spreekrecht gebruik maak, is dat ik de noodzaak voel om mijn zorg uit te spreken over het onderwijs en de jeugdzorg.

“Ja, mevrouw. Wij weten het. Maar we kunnen er niets aan doen. U bent niet de enige.” Dat zeggen instanties. Vrienden en familie reageren juist ongelovig: dit gebeurt toch niet écht? Gesprekken gaan al snel over regels en procedures. Daarom vind ik het zo belangrijk om hier vanavond mijn persoonlijke verhaal te delen. Zodat de pijn binnenkomt en u zich ongemakkelijk voelt. Want u heeft wél invloed op veranderingen. Het gaat over kinderen. En u kunt ervoor zorgen dat wij in de toekomst beter voor hen zorgen.

Dit is mijn zoon Jelte. Hij is 10 jaar en het is een ontzettend lieve knul met heel veel humor. Het allerliefst is hij buiten aan het voetballen met z'n vele vrienden. Op school wil hij het zo graag goed doen, dat hij zichzelf daarmee een enorme druk oplegt. Inmiddels zit hij halverwege groep 7 en gaat het zo slecht met hem dat het hem sinds januari dit jaar helemaal niet meer lukt om naar school te gaan.

Jelte heeft in 2018 van de Opvoedpoli Zoetermeer de diagnose autisme gekregen. Hij heeft al een heel aantal therapieën doorlopen om te leren prikkels te verwerken en stress te reguleren. Daarnaast krijgt hij medicijnen om te voorkomen dat de chaos in zijn hoofd te groot wordt. In goed overleg met school vonden wij tot nog toe oplossingen om hem door moeilijke periodes heen te helpen. Want op de Baanbreker – waar hij als kleutertje is begonnen - vinden we hem het meest op zijn plaats.

Maar de omstandigheden wijzen nu toch in de richting van een cluster 4 school, speciaal voor kinderen met autisme. Een overstap is echter nagenoeg onmogelijk. Ook buiten Zoetermeer is nergens plek. Alleen bij Leo Kannerschool de Musketier in Zoetermeer komt er na de zomervakantie héél misschien een plekje vrij. Voor de kleine kans dat dit wonder gaat plaatsvinden, moet ik nu hemel en aarde bewegen om alle verplichte documentatie rond te krijgen.

Ondertussen ben ik in overleg met een steeds groter wordend aantal onderwijskundigen. Zij vinden de noodzaak tot hulpverlening in de klas duidelijk. Maar welke extra zorg heeft Jelte dan precies nodig? Wie kan daarover een advies geven? Hoe gaat de doorverwijzing in zijn werk? En wanneer is er tijd voor Jelte? Niemand weet het.

Youz Zoetermeer, heeft vorig kalenderjaar het ‘dossier’ Jelte overgedragen aan onze huisarts. Want hoewel Jelte het op school erg moeilijk bleef houden, kon Youz naar hun zeggen niets meer voor hem betekenen. Dus heb ik nu bij Jeugdhulp Zoetermeer een nieuwe aanvraag moeten doen. Mijn ervaring is dat pas over een jaar een uitnodiging voor een eerste oriënterend gesprek volgt. Daarna volgt uiteraard een nieuwe wachttijd op de uiteindelijke behandeling of hulpverlening. Ook dit kan langer dan een jaar duren. Veel zorginstanties in de regio Zoetermeer hebben zelfs een aanmeldstop en nemen helemaal geen nieuwe patiënten aan.

Thuis blijven? Dat kan geen optie zijn. Deze slimme, sociale, gemotiveerde en keiharde werker moet zich toch blijven ontwikkelen? Er rest mij niets anders dan te focussen op hele kleine stapjes terug naar de enige beschikbare plek op school: de Baanbreker. Waar het Jelte niet meer lukt om nieuwe dingen te leren en schoolwerk maken nog maar nauwelijks mogelijk is.

Ik kan hier alleen namens mijzelf spreken. Maar we weten allemaal dat veel meer kinderen en ouders zich in een zelfde soort schuitje bevinden. Op 6 februari schreef ik hierover een brief aan wethouder Van der Meer waarop ik nog geen reactie heb ontvangen. Daarom stel ik hier vanavond nogmaals de vraag: Heeft ú oog voor deze kinderen?

Dank u wel.